

(א) [פסחים ד. 7.] ט' ו' ע"י
מוס' לעיל י"א: ד"ה ובי
ובגנין ע"י: ד"ה פנימית,
א' ז"ק מ"ט: לעיל י"א. קמ"ט
ק"ה. חולין קמ"א: ד' לעיל
י"ג, ט' ו' ונחמ"ס כ"ה:
ו' חולין קמ"ט: קמ"א: ומוס'
שם פ"ג, ו' ז"ב ק"ה.
ח' [דלג] קרי"א רש"י,
ט' [דברים כג].

מוסף רש"י

זרק ארנקי בפתח זה.
והפקידו לכל הקודם [וע"ד]
י"ב. אריר שאין סופו
לגרוח. בתוך הארץ,
כמונה דמי. וקמ"א בעל
הבית הראשון, או לאו
במונה דמי. לה"ב צ"ע
אריר שאין סופו לטע בתוך
הבית כמונה דמי, דל"ט
אריר שהיה סופו לטע בתוך
הבית פשוט לן דל"ט
הבית קמ"א אחר קולתה חל"ט
האריר לא קנה, דמשנכנס
לאריר קמ"א בעל הבית, ה"ה
משכנת גיטין [ע"ט]. דמ"ח
עומדת כדל"ט הגג וזרק לה
גג, כיון ששכנס לאריר הגג
הרי זו מגורשת, הוא למעלה
והוא למטה כיון שלא
מגורשת הגג נמקח או נדקר
הרי זו מגורשת [וע"ד י"ב].
וינו שובך. וינו מדבניות
שקנו בשוכן [וחולין קמ"ט].
ביציאת רובה הוא
דאיחויבה לה בשלוחה.
דל"ט על א"ס ומל"א את הא"ס
שהיא ממילה דל"ט וכו'
לא רובה, חייב לטען קמ"א
דל"ט לתוך, דל"ט לאו
מומן הוא [שם קמ"ט]. אי
היה דל"ט קמ"א תלמי.
אמאי אסורות משום
גזל. ואפילו מפני דרכי
שלוט, והלא עדיין מנוקף
הא"ס הוא, ומשני אמר.
דרכי שלום דקמ"א אביצים.
על הא"ס דל"ט אפילו משום
דרכי שלום [שם]. ואיבעית
אימא לעולם אביצים.
דל"ט על א"ס אפילו משום
דרכי שלום אין כאן, הואיל
ואינה נוטה לתפוסה לא
קמכה דעת בעל השוכן
עלה ואינו מתקוטט עם
השוכן, אבל מהצ"ע הוא
מתקוטט לעצמו ע"י השוכן
וכי נמי דל"ט קנה לו תלמי,
משום דרכי שלום מיהא
חל"ט [שם]. והשתא אמר
דאמר רב יהודה אמר
רובא רובא רובא בבבב
כ"י. מהשתא מל"ט לאוקמא
מתנין אפילו יאה ס"ה
ולא תקשי ל"י וי"ט כרבי
חנינא דלאו מומון הוא
וחייב בשלוח משום ביה
אחרונה זאת שלל עמדה
הא"ס עליה משטתילתה, וף
על פי עמדה לתלמי לא
קמח תלמי, דכיון דל"ט
עמ"א א"ס היה כאן לא היה
יכול לתפוסה בה, תלמי נמי
לא מני וזי ליה ש"ן זה
מומון [שם]. ולדבר.
לפשוט דיו מתח הא"ס
ולתפוס בהם, כל קנייה
הדפק ויפה קרי ליה [שם].
אי הכי אסורות בגזל
מפני דרכי שלום. ומו
לא, אי דשלחה. קודם
דהחוק בה, הרי קמח תלמי
לבעל הבית ומו מעל"א הוא,
ואי דל"ט שלחה הי"ך הוא
יכול לעולם לבע"ס, הא צ"ע
שלוח קודם לקמח הצ"ע
כר"ב יהודה, ומשני בקמ"ט
דלאו בר שלוח גרו. והוא הדין דהוי מני לשני כגון דעבר תחת הא"ס דגזל מעל"א ליה, אלא ליה ניהא ל"ט לשני כדכ"ר איסור [שם].

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

בגובתא דקניא. ותולה אותה: ארישא. שוכר מישראל הוה דמניא
רישא לא יטלנה בידו ויאל: וסורי דמשכיר הוה זה: בחצר דמשכיר. [וא] שלא השכיר
מסתמא דמורי דמשכיר הוה זה: בחצר דמשכיר. [וא] שלא השכיר
את החצר: וסורי דאסו מעלמא. וסמס גללים אפקורי מפקרינהו

בגובתא דקניא ת"ר^א המושכיר בית להכבירו
על השוכר לעשות לו מוזהו יבכשהוא
יוצא לא יטלנה בידו ויוצא ומכבירי נוטלה
בידו ויוצא ומעשה באחד שנטלה בידו
ויצא וקבר אשתו ושני בנוי מעשה לסתור
אמר רב ששת ארישא: הובל של בעל
הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור
ומן הכירים בלבד: במאי עסקינן אילימא
במצר דאגיד ליה לשוכר ותורי דשוכר
אמאי של בעה"ב אלא בחצר דלא אגידא
לשוכר ותורי דמשכיר פשימא^ב (א) גלא צריכא
במצר דמשכיר ותורי דאתו מעלמא קמו בה
מסייע ליה לר' יוסי ברבי חנינא^ג דא"ר יוסי
ברבי חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא
מודעתו מיתבי אם אמר כל מציאות שיבאו
לתוכו היום תקנה לי חצרי לא אמר כלום
ואם איתא להא דא"ר יוסי בר' חנינא חצרו
של אדם קונה לו שלא מודעתו אמאי לא
אמר כלום הכא במאי עסקינן בחצר שאינה
משתמרת אי הכי אימא סיפא יצא לו שם
מציאה בעיר דבריו קיימין ואי בחצר שאינה
משתמרת כי יצא לו שם מציאה בעיר
מאי הוי כיון דיצא לו שם מציאה בעיר
מיבדל בדילי אינשי מינה והויא לה כחצר
המשתמרת מיתבי ובל היוצא מן התנור
ומן הכירים יוהקולט מן האויר הרי הוא
שלו ושברפת ושבחצר של בעל הבית
ואם איתא להא דר' יוסי בר' חנינא דאמר
חצרו של אדם קונה לו שלא מודעתו קולט
מאויר אמאי הרי הוא שלו אויר חצרו הוא
אמר אבוי במדביק כלי בשולי פרה רבא
אמר אויר שאין סופו לנוח לאו כמונה דמי
ומי פשימא ליה לרבא והא מיבעי בעי
לה^ד דבעי רבא זרק ארנקי בפתח זה
ויצאתה בפתח זה מהו אויר^ה שאין סופו לנוח
כמונה דמי או לאו כמונה דמי התם לא
מיפסק ולא מידי הכא מיפסק כלי ושברפת
ושבחצר הרי אלו של בעל הבית תרתי אמר
אבוי הכי קאמר ושברפת שבחצר הרי אלו
של בעל הבית אמר רב אשי הזאת אומרת
המושכיר חצירו סתם לא השכיר רפת שבה
מיתבי^ו ויוני שובך ויוני עלייה יחייבות
בשילוח ואסורות בגזל מפני דרכי שלום
ואם איתא להא דאמר רבי
יוסי בר' חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא מודעתו קרי כאן יכי יקרא
פרט למזומן אמר רבא ביצה ביציאת רובה הוא דאיחויבה לה בשילוח
ומיקנא לא קניא עד דנפלה לחצרו וכי קתני חייבות בשילוח מקמי דתפול לחצירו אי הכי אמאי אסורות
משום גזל אמון ואיבעית אימא לעולם אביצים כל זמן שהאם רובצת עליהם שנאמר^ז שלח תשלח את האם והדר את הבנים
תקח לך אפי' תימא דנפלה לה לחצרו יכל היכא דאיהו מצי וכי ליה חצרו זכיא ליה וכל היכא דאיהו לא מצי
וכי ליה חצרו נמי לא זכיא ליה א"ה אסורות בגזל מפני דרכי שלום אי דשלחה גזל מעליא הוא אי דלא שלחה
הא בעי שלוחה בקמ"ט דלאו בר שלוחה הוא קמ"ט בר דרכי שלום הוא ה"ק אבוי של קמ"ט חייב להחזיר לו מפני
דרכי שלום: מתני' המושכיר בית להכבירו לשנה נתעברה השנה נתעברה לשוכר השכיר לו להרשים נתעברה
השנה נתעברה למושכיר^ח מעשה בציפורי באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהב לשנה מדינר זהב לחדש
וכא

קב.

עין משפט
גזר מצוה

פ"ח א מ"י פ"ו מהל'
שכירות הל' ג ופ"ה
מהל' תפילין הלכה יא סמג
עשין גז טו"ש"ע ח"מ ס"י
ש"ד סק"ג וטו"ש"ע י"ד
ס"י רל"א סק"ג ור"ב אלפס
כאן ובסוף הלכות מוזהו
דף ע"א:
פ"ט ב מ"י פ"ה מהל'
תפילין הלכה יא
סמג עשין גז טו"ש"ע י"ד
ס"י רל"א סק"ג ור"ב אלפס
כאן ובסוף הלכות מוזהו
דף ע"א:
צ"ג א מ"י פ"ו מהלכות
שכירות הל' ה ועשין
השטות וזמנא דמשה
סמג עשין פט טו"ש"ע ח"מ
ס"י ש"ג סק"ג:
צ"ד א מ"י פ"ו מהלכות
שכירות:
צ"ב ה מ"י פ"ו מהלכות
שכירות הל' ז ועשין
טו"ש"ע שם סק"ג ז:
צ"ג ו מ"י פ"ג מהל'
שכירות הלכה ח סמג
לאון קב טו"ש"ע י"ד ס"י
רל"א סק"ג ז:
צ"ד ז מ"י פ"ו מהלכות
זוילה ואבדה הל' ז
סמג עשין עט טו"ש"ע ח"מ
ס"י ש"ג סק"ג ור"ב אלפס
צ"ה ח מ"י פ"ג מהל'
שכירות הל' ח סמג
לאון קב טו"ש"ע י"ד ס"י
רל"א סק"ג ז:
צ"ו ט י מ"י פ"ה הל' יח:
צ"ז ב מ"י פ"ו מהלכות
שכירות הלכה ט סמג
עשין פט טו"ש"ע ח"מ ס"י
ש"ד סק"ג טו:

תורה אור השלם

1 פי יקרא קן צפור
לפניך בדרך בגל עץ או
על הארץ אפרחיו או
ביצים וקמח ודבש על
האפרחיו או על
הביצים לא תקח האם
ע"י הקבוצ: דברים כב ו
2 שלח תשלח את האם
ואת הקבוצ תקח לך
למען יטוב לך והארבתך
דברים כב ז

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא תימא בתלמי
דמשכיר. נ"ב ע"ל דף מט
רמב"ם כתב אפי' השכירו
(ועמ"ש רבינו בחי"מ ס"י
ש"ג ס"ק ה): [ב] תוס'
ד"ה מתיב. אבל כ"י, נ"ב
ורמב"ם כתב דכ"ה"ו הוא
דבעי' ממשל יוד' ב' רב
פסל' אמר כ"י כי זכיה מ'
(וע"ש בס"ק ז):

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה בתלמי
דמשכיר שלא כ"י, ר"ב אלב
רמב"ם כתב אפי' השכירו
(ועמ"ש רבינו בחי"מ ס"י
ש"ג ס"ק ה): [ב] תוס'
ד"ה מתיב. אבל כ"י, נ"ב
ורמב"ם כתב דכ"ה"ו הוא
דבעי' ממשל יוד' ב' רב
פסל' אמר כ"י כי זכיה מ'
(וע"ש בס"ק ז):

הגהות הגר"א
[א] רש"י ד"ה בתלמי
דמשכיר שלא כ"י, ר"ב אלב
רמב"ם כתב אפי' השכירו
(ועמ"ש רבינו בחי"מ ס"י
ש"ג ס"ק ה): [ב] תוס'
ד"ה מתיב. אבל כ"י, נ"ב
ורמב"ם כתב דכ"ה"ו הוא
דבעי' ממשל יוד' ב' רב
פסל' אמר כ"י כי זכיה מ'
(וע"ש בס"ק ז):

הגהות הגר"א
[א] רש"י ד"ה בתלמי
דמשכיר שלא כ"י, ר"ב אלב
רמב"ם כתב אפי' השכירו
(ועמ"ש רבינו בחי"מ ס"י
ש"ג ס"ק ה): [ב] תוס'
ד"ה מתיב. אבל כ"י, נ"ב
ורמב"ם כתב דכ"ה"ו הוא
דבעי' ממשל יוד' ב' רב
פסל' אמר כ"י כי זכיה מ'
(וע"ש בס"ק ז):

הגהות הגר"א
[א] רש"י ד"ה בתלמי
דמשכיר שלא כ"י, ר"ב אלב
רמב"ם כתב אפי' השכירו
(ועמ"ש רבינו בחי"מ ס"י
ש"ג ס"ק ה): [ב] תוס'
ד"ה מתיב. אבל כ"י, נ"ב
ורמב"ם כתב דכ"ה"ו הוא
דבעי' ממשל יוד' ב' רב
פסל' אמר כ"י כי זכיה מ'
(וע"ש בס"ק ז):